

Dionis Bubani

PA DOREZA

POEZI SATIRIKE

8JH-7
1388

DIONIS BUBANI

PA DOREZA...

---

poezi satirike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

1. Na falni për këto mungesa...

PËRGJIGJE E LEHTË

Ju ha merakun shpesh
të merrni vesh
gjithmonë
se ç'na mungon...

... Një tok mungesash, që i dimë mirë:
nuk kemi taksa, errësirë
dhe as malarje e analfabetë,
as ngritje çmimesh...
Jemi fort të qetë:
nuk kemi narkotikë dhe gangsterë
dhe kjo mungesë do të ndihet kurdoherë...

Vazhdimi i përgjigjes mjaft i lehtë:
nuk kemi as diplomaci të fshehtë,
na falni për këtë mungesë,
në dëshpërimin tuaj s'marrim pjesë,
kështu do të vazhdojmë tërë jetën
ta themi hapur të vërtetën...

Mjerisht, nuk do t'jua bëjmë qejfin kurrë,
t'i mbani me shëndet ata dyzet flamurë,
s'i njohim ne hipokrizitë,
nuk do t'i shkojmë kurrë hasmit për vizitë...

Dhe mbani mend diçka me shumë vlerë:
për ne e zeza s'është e kuqe asnjëherë!

RRETH «IZOLIMIT»

Lotë krokodili derdhka
Moska edhe Uashingtoni,
singerisht u digjet shpretka:
— Oh, ju mos u izoloni!

«Izolim!», sepse përherë
Shqipëria korr fitore,
di të mbrohet kurdoherë
nga komplotet djallëzore...

Izolim kundrejt çdo helmi
që po bredh lirisht në botë
e tradhtive u vë shqelmin,
që armiqtë të derdhin lotë!

RRITUR NDËR RREBESHE

Rritur ndër rrebeshe
Shqipëri kreshnike,
për disa ti ishe
«shprehje gjeografike».

Se ç't'i shqyen hartat,
ujqit e çakejtë,
kur t'i ndanin fushat,
malet dhe lumenjtë...

Maska diplomate,
plane kuptimplote,
lidhën dhe traktate,
bënë dhe komplete.

Helmi i ligësisë
sipër me ca mjaltë,
edhe historisë
i hidhnin pak baltë,

por për ty mendonin
çdo ditë, çdo muaj,
kur me vrap postonin
ndonjë princ të huaj...

Kur sulmuan «miqtë»,
ua tregove vendin,
qysh me pendëzinjtë
ti e ndez kuvendin:

S'e harron asnjeri
shqipen si i shporri,
banjën që u bëri
në mes të qershorit...

Në të zezë ngjyer,
me sëpatë liktori
e me kryq të thyer,
lumi prap' i mori...

Kush ty të cenoi,
s'e pati të gjatë,
dallga i mbuloi
mbretër dhe xhelatë...

Ti e qetë në shqotë,
ballin lart mes vitesh,
hapin tënd një botë
e shikon tek ngjitesh!

VAJTIM NË LARGËSI

Shqipëri, ti qenke
tokë e ashpër shumë,
malli seç na zënka,
shpesh na del në gjumë...

Kurrë s'na besove,
«kemi këmbë të mbarë»;
ti nuk na lejove
që të hyjmë as zvarrë...

Ç'fat katran me bojë,
larg na mban, të shkretën,
dhe me gisht në gojë
na le tërë jetën.

...Plumba Shqipërie...
Ujë na bëhet gjaku,
dhe sot sikur shtie,
Mujo Ulqinaku!

I kujtojmë plumbat,
«pritje» për Viktorin,
që, për pak, e lanë
kruspull perëndorin...

Ne nuk i harrojmë
sulmet dhe armatën
që nëntorin sollën
dhe për ne... mandatën!

Gur pa lojtur s'lamë,
patëm shumë shpresa,
se ti kishe plagë,
kishe mjaft mungesa...

Ah, proletariati,
diktaturë vuri,
ndryshe ishim gati
të lëvonte druri...

S'futëm këmbë brenda,
nuk na eci fati:
Mukja dhe Saranda
e më pas Berati...

Shpresa ende patëm,
por ç'e do, votimet...
Prapë u rropatëm:
erdhën shtetëzimet.

Dëm s'ërisht na vanë
shpresat për rrëzimin,
humbëm krejt davanë:
hoqe shfrytëzimin...

Për ty s'u kursyen
tërë agjenturat,
por ti s'na kuptove,
na përzure burrat...

E na sjell vërdallë
festen e fqirin,
se e zë të gjallë
kë të shkel kufirin...

«Ndhma» ne si lumë,
se jemi bujarë,
japim rubla shumë,
jo më pak dollarë.

Por ti, kokëshkreta,
nuk pranon huara,
me forcat e veta
don të shkosh përpara...

Qejfin ne të ngratëve
s'na e bëre kurrë,
ah, kjo pritje e gjatë
qenka një torturë...

Ti nuk paske frikë
e s'pyet për pakte,
paske një logjikë
që mbërthen me fakte.

Pritëm kot, me shpresë
të na shkonte mbarë,
por asnjë harresë
dhe asnjë e çarë...

Ah, mjerisht, në mote
fati nuk na ndriti,
kjo kështjella jote
qenka prej graniti!

Dhe na nxjerr avaze
që duken furtunë,
se ke prova taze
që na prishin punë...

Si shkëmb Shqipërie
qenke kokëfortë,
djeg edhe në hije
dhe na mbyll çdo portë...

Shkuan mbushur rreshje
vitë mbi dyzetë,
pa një buzëqeshje,
mbetur si të shkretë...

Nuk na kap gjë çarku
as me grusht e puçe,
ne na digjet barku,
ti qëndron e kuqe!